

KIYAMET GÜNÜNDE KURTULUŞ

Eûzubillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Elhamdülillahi rabbilâlemin ve'l-âkibetü li'l-müttekîn. Vessalâtü vesselâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn.

İ'lemû eyyühe'l-ihvân enne efdale'l-kitâbi kitâbullah ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerra'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin fi'n-nâri. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâle:

a. İman ve İlim ile Kıyameti Anlamak

ثَلَاثَةُ يَوْمٍ الْقِيَامَةِ عَلَى كَثِيبٍ مِنْ مِسْكٍ أَسْوَدَ لَا يَهْوُلُهُمُ الْفَزَعُ وَلَا يَنَالُهُمُ الْحِسَابُ حَتَّى يَفْرُغَ اللَّهُ مِمَّا بَيْنَ النَّاسِ: رَجُلٌ قَرَأَ الْقُرْآنَ ابْتِغَاءً وَجْهَ اللَّهِ تَعَالَى وَأَمَّ قَوْمًا وَهُمْ بِهِ رَاضُونَ وَرَجُلٌ أَدَّنَ فِي مَسْجِدٍ دَعَا إِلَى اللَّهِ ابْتِغَاءً وَجْهَ اللَّهِ وَرَجُلٌ مَمْلُوكٌ

اِبْتُلِيَ بِالرِّقِّ فِي الدُّنْيَا فَلَمْ يُشْغَلْهُ ذَلِكَ عَنْ طَلَبِ الْآخِرَةِ

Selâsetün yevme'l-kıyâmeti alâ kesîbin min miskin esvede, lâ yehûlühümü'l-feze'u, ve lâ yenâlühümü'l-hisâbu, hattâ yefruğa'llâhu mimmâ beyne'n-nâsi: Raculün karae'l-kur'âne'btigâe vechi'llâhi te'âlâ, ve emme kavmen ve hüm bihi râdûne; ve raculün ezzene fî mescidin de'â ilallâhi'btigâe vechillâhi; Ve raculün memlûkünü'btüliye bi'r-rikki fi'd-dünyâ, felem yuşgilhu zâlike an talebi'l-âhi-reti.

Selâsetün yevme'l-kıyâmeti alâ kesîbin min miskin esvede, lâ yehûlühümü'l-feze'u, ve lâ yenâlühümü'l-hisâbu, hattâ yefruğa'llâhu mimmâ beyne'n-nâsi ila ahiri'l hadis.

Mefhari mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salavât.

Seyyidü's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salavât.

Habîb-i hüdâ Muhammed Mustafâ râ salavât.

Bir de beraber okuyalım:

Allahümme salli salâten kâmileten ve selim selâmen tâmmen alâ seyyidinâ

Muhammedinillezî tenhallü bihi'l-ukad ve tenfericü bihi'l-kürab ve tukdâ bihi'l-havâic ve tünâlü bihi'l-rağâib ve hüsnü'l-havâtimi ve yüsteska'l-ğamâmü bi-vechihi'l-kerîm ve alâ âlihî ve sahbihî fî külli lemhatin ve nefesin biadedi külli mâlûmün leke.

Geçen derste de bu hadisin bir başkasını okumuştuk, bugünkü dersimizde de yine [ona benzer bir rivayet okuyacağız.]

Selâsetün yevme'l-kıyâmeti alâ kesîbin min miskin esvede. “Üç sınıf, üç tabaka insan var ki bunlara yevm ü kıyamette gayet makbul, kıymetli bir miskten Cenâb-ı Hak bir öbek, bir kürsü yapmış. Bu üç kimse o kürsülerde seyir halinde.” *Lâ yehûlühümü'l-feze'u, ve lâ yenâlühümü'l-hisâbu.* “Onlara ne korku var ne de hesap var.”

Çok rahat! Korku da yok [hesap da]. Yani o gün herkes korkudan terleyecek, kimisi dizine kadar, kimisi karnına kadar, kimisi başına kadar en şiddetli bir hâl. O hâl içerisinde onlara hiç öyle bir hüznün, keder, korku yok, hayatlarından hesap da yok. Çünkü bu en büyük bir nimettir, yani Cenâb-ı Hak'tan en istenecek bir şeydir. O günün dehşetinden, felaketinden

mahfuz kalıyor ve gayet itibarlı bir mevkide yer almışlar halkı seyrediyorlar, ki:

Hattâ yefruğa'llâhu mimmâ beyne'n-nâsi.

“O hesap günü ne kadar zaman sürecekse, ki buna akıl erici bir şey değil.” Kimisi için bir an, bir anda o hesap olup bitecek. Kimisi için bir saat, kimisi için bir gün, kimisi için kim bilir ne kadar gayrı. Yani herkesin haline göre oradaki durum değişik. Buradaki kazancına bağlı o. Buradaki nasıl kazanç yaptıysa bir kısmı da o hesabı görmüyorlar işte malum. Bu üç bahtiyar kimdir?

Birisi;

Raculün. “Şu adam ki.” *Karae'l-kur'âne'btigâe vechi'llâhi te'âlâ.* “Kur'an'ı okuyor ama Allah rızası için.” Kur'an okuyor, öğrenmiş, çalışmış ve her zaman kıraatini yapıyor, okuyor sabahında akşamında filan.

Bugün mevlit okuyan bir hafız efendi vardı burada, o hafız efendi diyor ki: “Ben her iki günde bir hatim ederim.” diyor. İki günde bir hatim eder olduğunu söylemişti. Kur'an'ı çok hızlı öğrenmiş, iki günde bir hatim ediyor.

Böyle Allah rızası için Kur'an'ını okuyan bir insan. Bu insan aynı zamanda *ve emme kavmen ve hüm bihi râdûne.* “Bu insan aynı

zamanda bir kavme de imam olmuş, kavim de ondan hoşnut, memnunlar, ‘Allah razı olsun!’ diyorlar.” Hem Kur’an’ını okuyor hem de bir cemaate imam olmuş onların namazlarını kıldırıyor ama *ibtigâe vechillâhi*, Allah için, bir.

İkincisi:

Ve raculün ezzene fî mescidin de’â ilallâhi’btigâe vechillâhi. “Bir adam ki yine, o da Allah rızası için beş vakit minareye çıkıp - minare yok ya- ezan okuyor.” Şimdi bugün minareler var tabii minarelerde okunuyor. Evvelce minare yokken herkes bir yerde okuyordu. Bu, yani dâvet-i İlâhiye, Allah’a davetçi, Allah’a kulluğa çağıran bir insan. Müezzin de dahildir bu işin içine. Burada müezzin dedi ama vaizler de ve halkı dine davet eden hepsi bunun altına, içine girer. Allah’a çağıran, insanları Allah’a çağıran ve Allah’a davet eden, Allah yolunda durmaya teşvik edenlerin hepsi buna dahil.

Üçüncü:

Ve raculün. İkinci adam da *memlûkün*. “Köle.” *Übtüliye bi’rikki*. “Kölelikle [ibtilaya uğramış.]”

Kölelik denince o ayrı bir [şey.] Yani bugün bizim hizmetkârlarımız var, bizim

hizmetkârlarımız köle değildir. Bizim hizmetkârlarımız gündelikçidir yahut aylıkçıdır. Bu gündeliğine aylığına mukabil çalışır. Fakat bu köle, aylığı maylığı yoktur bunun, o efendinin temelli hizmetkârıdır. Efendisi satıncaya kadar onu kullanacak. Bunlar eskiden olan şeylermiş. Ama bunun yerine bugün işçi de kaim olabilir ki hem efendisinin işini yapıyor, ha bu efendisinin işini yaparken kendisini de Allah işinden, Allah’a olan vazifesinden alıkoymuyor. Efendisinin işi var, hizmeti ne hizmetiyse o hizmeti yapıyor fakat vakti gelince de Allah’a kul-luğunu yapıyor.

Bunun için fıkıh kitaplarımızda yazmışlar ki, bir insan bir Hristiyan’a, Hristiyan olan birisine hizmet edecek, bir iş yapacak ona, demek hangi işte olursa olsun. Ona demesi lazım ki: “Efendi, gündüzün olacağına göre, benim öğlen ve ikindi namazlarım vardır, ben bu namazları kılmak şartıyla sana şu kadar ücrete iş yaparım.” Bunu söylemek şarttır fakat İslâm memleketinde ise buna lüzum yoktur diyor. İslâm memleketinde bir Müslümanın birisine hizmete gideceği vakitte: “Efendi, bizim öğlen ve ikindi namazımız var, bize müsaade edersen biz o namazı kılmamız lazımdır. Kılırsam sana

bu işi yaparım ben.” Bunu demeye lüzum yok. Çünkü Müslümandır, o da bilir ki öğlen ve ikindi vakti bu adamın bir dini vazifesi var onu yapacaktır. Ama kendisi yapar yapmaz başka. Ama işçisine bunu müsaade etmek mecburiyetindedir, pazarlığa lüzum yoktur. Herhangi bir işte olursa olsun pazarlığa lüzum yoktur.

Pazarlık ancak Hristiyanlar olur ki Hristiyan bilmez ama ben derim ki: “Ben öğlen ve ikindi de yarımşar saat bir namaz vaktim vardır yahut 15’şer dakika bir namaz vaktim vardır, binâenaleyh onu yapmak mecburiyetindeyim, senin işine karışmam.” O adam razı olursa tamam pekâlâ. Razı olmadığı takdirde o zaman istersen çalışırsın istersen çalışmazsın. Onun için:

Ve raculün memlûkûn. “Bu memlûk olan, köle olan bir insan” *Übtüliye bi’r-rikki fi’d-dünyâ.* “Kölelikle yaşamak zorunda kalmış.” *Felem yuşgilhu zâlike an talebi’l-âhireti.* “Fakat bu köleliği, bu hizmetkârlığı Allah’ın, ahiretin talebinden onu alıkoymuyor.”

İbadetlerini yapmaktan onu alıkoymuyor. İbadetlerini vakti vaktinde yine yapıyor.

Hazreti Ebû Hüreyre ve Ebû Saîd’ten rivayet edilmiş.

Raculün karae'l-kur'âne'btigâe vechillâhi
[ifadesi ile ilgili olarak birkaç şey daha söylemek istiyorum.]

Bugün tahsil çok tabii. Bir sürü tahsil var, sayısını bilemeyeceğim ama bunların içindeki bu Kur'an'ı belleyiş, belleme tahsilinin mükâfatını nerede bulabileceksiniz? Nerede bulabileceksiniz, bu ancak Kur'an'ı Azîmüşşân'ı okuyan ve o bir cemaate imam olmak şerefini kazanmış insana ait devlet bu. Öteki devletler? Dünyada çalışırsın, çalıştığın kadar maaş alırsın, memuriyet alırsın, vazife alırsın, iş yaparsın, ne yaparsan yaparsın fakat dünyaya aittir, dünya bitince o da biter. Göz yumulunca o da biter, fakat bu asıl göz yumulduktan sonraki hadise. Asıl hayat da göz yumulduktan sonra başlıyor diyorlar. Hayat, asıl göz yumduktan sonra başlıyor. Yani bu hayat tıpkı bizim bir uyku halimiz. Uyku halimizde çeşitli rüyalar görüyoruz uyandığımız vakit diyoruz ki: “Aa! Ben bu akşam şöyle gördüm, hacca gittim, şuraya gittim, şöyle yaptım böyle yaptım.” çeşitli [rüyalar] görüyoruz ama uyandığımız vakit de “Haa, rüya imiş.” diyoruz, ama rüyada biz seviniyoruz.

Mesela bugün birisi *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hazretlerini görmüş, sevincinden onu anlatıyor bize. Sevinilecek şey tabii, Resûlullah Efendimizi görmüş. Onun için sevine sevine onu söylemeye gelmiş. E bu güzel tatlı bir şey ama uyandığın vakit de bu bakıyorsun [tatlı bir rüya imiş.]

Şimdi bu dünya hayatımız çok olsa işte 60-70 senelik bir hayat. Bu 60-70 senelik hayatın bir kısmı çocuklukla geçer, bir kısmı da ihtiyarlıkla geçer, ortada bir devir kalır. O devrin içerisinde sen ne kazanırsan onunla gidersin ahirete. Gözünün yumduğun vakitte:

إِذَا مَاتَ انْتَبَهُوا

İzâ mâte intebehû. “Öldüğü vakitte, göz yumulunca anlayacak hayatını, uykuda olduğunu zaman anlayacak, yani uykudan o zaman uyanacak.”

Öldüğü vakit, rüyadan nasıl uyandığı vakitte rüya görüyor, anlıyor. Şimdi bu gözünü yumunca, bu dünyadan ayrılınca uyku halini anlayacak: “Eyvah! Ne gafletteymişim, ne uykudaymışım!” diyecek. Onun için dünyanın bin bir çeşit hâli var. Ne olursa olsun.

Bir Kur'an'ı okumak [öğrenmek zor değil] 29 harf efendi. Bir insan bir harfi bir günde öğrenmez mi? Yirmi dokuz [harf] yani Kur'an dilini öğrenmeye bir aylık [zaman yeter.] Çünkü yüzünden okuyacak, ezberlemeyecek ya! Ezberlersen başka. Onu da Allah ne kadar müddet verirse o kadar da ezberlersin. Fakat ezberlemek imkanı olmazsa, ha okumak suretiyle bir ayda mükemmel surette okur insan. Fakat bu bir ayı hasretmek lazım. Bu bir ayı hasredemediğimiz için bize okumuş demezler, okuyor da demezler. Çünkü birisi bizi dinlese okuduğumuzda kaç tane yanlış çıkar. Buna okumak demezler ki. Okuduğu vakit de insan gayet güzel, dürüst okuması lazım.

Allah kabul etsin kıldığımız namazları da yani. Bir erbabı dinlese bizi, namazlarımızdaki okuyuşlarımızın kim bilir ne kadar hatası vardır! Onun için asıl öğrenilecek şey evvela Kur'an ilmini öğren, Kur'an okumasını öğren, ondan sonra diğer ilimleri de öğrenebildiğin kadar öğren canım, onları öğrenme demiyor ki. Allah onları öğrenme demiyor fakat Kur'an'ını öğren ve çocuğuna da öğret. Kendin öğrenemedikten sonra çocuğuna da öğretemezsin tabii.

Geçen birisi vaaz ediyor, diyor ki:

“Cuma günü bugün, sokakta gezenler pek çok. Niçin bunları ikaz etmiyorsunuz?” diyor. Canım camiye gelenler bildiğimiz insanlar. E sokakta gezen insanları biz nasıl ikaz edeceğiz? Dışarıda konferans mı verelim, sokaklarda konferans mı yapacağız? Allah [ıslah etsin], onların babaları tabii sahipleri vardır. Nasıl sahibi terbiye ettiyseler o terbiye üzerine gidecek, ona bizim gücümüz yetmez. Ama bu hususta bütün kabahat ebeveynin oluyor. Cemiyetin de kabahati var ebeveyninde kabahati var.

Ebeveyn çocuğuna mesela bir hoca efendi tutabilir, sabah akşam gelir öğretebilir pekâlâ. Çocuğu da öğreneceksin diyerekten zorlar. Çocuğun tahsiline mani olmaz. Hani şöyle böyle diyorlar, hepsi yalan! Hiç kimsenin tahsiline mani olmaz, daha zihin açılır. Allahu Teâlâ daha feyiz verir, okuduğunu güzel anlar. Onun için ne büyük saadet! O gün korku da yok hesapta yok yahu! Kıyamet ne kadar korkulu bir gün! O korkulu günde Cenâb-ı Hak diyor ki: “Korku da yok hesapta yok.” İşte Resulü Ekrem’in sözü. Hesapta yok! Ya?

Gayet güzel bir yerde seyir halindeler yani orada seyirci halindeler. E bunu kim istemez canım? Bu nimeti bırakıp da insan başka nelerle

meşgul olabilir? Altını bırakıp da geçmez pul paralarıyla uğraşılır mı?

Allah onun için hepimize idrakler nasip etsin. Hayırlı akıllar versin. Ahiretimizi bilen, düşünen kullarından eylesin.

Akşam bir hemşerimiz vardı da işte yine ölümden laf açıldı. Dedi ki: “Hoca efendi nerede şimdi bu ahirete inananlar?” E ahirete inanmayan mü’min olmaz, Müslüman da olmaz. İslam’ın şartı altı

آَمَنْتُ بِاللّٰهِ وَمَلَاَئِكَتِهِ ۚ وَكُتُبِهِ ۚ وَرُسُلِهِ ۚ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ

Âmentü billâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî ve’l-yevmi’l-âhiri. Yevm-i âhirete iman şart, öldükten sonra dirilecek, Allah diriltecek.

Nasıl diriltecek?

Seni ananın karnında nasıl yaptıysa öyle diriltecek. Yer ananın rahmi olacak. Ananın rahmi bizim içindi fakat bu sefer onu yer yapacak o vazifeyi. Allah ona verecek, nasıl yaparsa yapacak. Bugünkü yapılaşa aklımız eriyor mu sanki? Onun için ne yapmalı, Kur’ân-ı Azîmüşşân’ı öğrenmenin çaresine bakmalı!

Evvelki derste de geçti biliyorsunuz ya?

Hatırlarsanız tabii.

ثَلَاثَةٌ يَسْتَغْفِرُ لَهُمُ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَاللَّيْلُ
وَالنَّهَارُ وَالْمَلَائِكَةُ: الْعُلَمَاءُ وَالْمُتَعَلِّمُونَ
وَالْأَسْحِيَاءُ

“Üç kimse için yer ve gök, gündüz ve gece dua ve istiğfar ediyorlar.” Kur’an’da da şahidi var, hadiste de böyle.

Birisi ulema. Melekler de [dua ve istiğfar ediyorlar.] Bütün meleklerin sayısını Allah’tan başka kimse bilmez. Onlar da dahil olmak suretiyle yerde gökte neler varsa yani, bildiğimiz bilmediğimiz bir çok mahlûkât, hepsi istiğfar ediyor, merhamet talep ediyorlar bize, acıyorlar bize.

Kime?

el-Ulemâu ve’l-müte’allimûne. “Öğrenmiş sonra da öğrenmeye çalışıyor.”

İki kişi, birisi öğrenmiş birisi de öğrenmeye çalışıyor. Birisi de *eshıyâ* demiş, cömerdi de orayı koymuş. Çünkü öğrenmekle öğretmek hayatı idame etmeye muhtaç. Öğrenici ve öğretici çalışmakla meşgul olursa öğrenemez. Çalışmakla meşgul olursa öğrenemez, öğrenmek

için vakit bulmak lazım. O vakit içinde nafakadan ârî olmak lazım.

Nafaka kimin üzerine düşüyor o zaman?

Zenginlerin üzerine düşüyor. Zenginler onları beslemek mecburiyetinde. Besleyici zenginler de bunlara dahil oluyor. Zengin, alim değil müteallim de değil fakat o da bunlara dahil oldu, çünkü onlara yardımcı! Onların okumasına ve yetişmesine sebep olduklarından dolayı Cenâb-ı Hak o zenginleri de, *eshıyâ*, zenginleri değil de cömertler, o cömertleri de onlara ilhak ediyor. Demek ki hayırlara iştirak o hayırları işleyenler gibi oluyor. Onun için bu hususta hadisler pek çok.

“Ulemaya ikram ediniz.”

“*Efdalu’l-ibâdeti*, ibadetin en eftali ilimidir.” vesaire.

Onun için en güzel şey, işte o günkü mahşer gününde korkudan emin ve gayet saltanatlı bir yerde seyirci halinde.

Allah cümlemizi o ulemaların zümresine ilhak buyursun.

Şu da sizlere müjdeler olsun ki Ümmet-i Muhammed’in hepsi ulemadır. Ümmet-i Muhammed hepsi ulemadır ama çok çeşit bilmezler, Allah’ı bildikleri kâfidir. İlimden murad

Allah'ı bilmektir. Allah'ı bilmiş, *lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah* demiş, bir de O'na alnını secdeye koymuş...

Efendi, firavunun sihirbazları vardı. O sihirbazlar firavunun ve Musa *aleyhisselem*'ın devrinde Musa *aleyhisselam*'ın mucizesinin karşısında aciz kaldılar ve Allahu Teâlâ'ya secdeye kapandılar. Firavunları onları asmış. Astı ama onların bir kere secdesiyle Allah onları affetti. E biz elhamdülillah doğduğumuz günden beri ölünceye kadar secde ederiz de elbette mağfiret-i İlâhîye'ye [Allahu Teâlâ'nın] fazl u keremiyle müstahak olacağız inşallah.

Onun için Ümmet-i Muhammed ulamalarından mâdüt sayılmıştır. Ama ulemalar derece derece tabii. Bir de öğrenmiş öğreten tabakası olunca şüphesiz ki o daha üstün oluyor.

Allah o zümreden ayırmasın cümlemizi.

İkincisi ezan okuyan Müslüman! Ezan okuyan ve hayra delalet eden insan. Belki ilmi yoktur bu adamanın ama Müslüman olmak dolayısıyla Müslümanları Allah'ın huzuruna davet ediyor, davetçi.

Hayyalessalah, hayyalelfelah...

[Müezzin ezan okurken] bir kere Allah'ın büyüklüğünü beyan ediyor, sonra şهادeti

beyan ediyor, ondan sonra, “Haydi namaza, buyrun namaza!” diyor. Gelin diyor, işiniz gücünüz bitmez fakat Allah’a olan ibadet lazım diyor.

Bugün bir hikaye dinledim çok hoşuma gitti. Okuduğum şey tûl-u emel idi. Tûl-u emel okuyordum. Tûl-u emel, uzun emeller, uzun düşünceler, uzun vakitli işler filan ki bunu dinimiz sevmez. Uzun emeli sevmez.

Bunun için İsa *aleyhisselam* ile bir adam arasında bir muhabere olmuş da ondan sonra İsa *aleyhisselam*’ı o adam bir mağaraya sokmuş, “Gel, bir acayip şey göstereceğim sana.” demiş. Girmişler bakmışlar bir mezar taşı. İşte oluyor ya hani, buluyoruz mezar taşları, böyle bir mezar. Adam da yatıyor, üzerine de bir levha asmışlar, kim olduğunu söylüyor. O adam yazısında diyor ki:

“Ben filan devrin padişahlarından filanım. Bin sene ömür sürdüm. Şu kadar köşk yaptım, bu kadar konak yaptım, bu kadar devletleri alt üst ettim, harap ettim ama işte benden ibret alın, son halim budur.”

Son halim bu, ölmüş, parçalanmış, mahvolmuş. Yani şimdi bu dünya böyle olmakla beraber, bugün insanlar hayvan gibi yaşamazlar.

Ümit olmadan yaşanılmaz. Ümittir bizi yaşıtan. Binâenaleyh fertlerin yaşayışından daha fazla cemiyetlerin yaşaması mukadderdir. Cemiyetlerin yaşaması makbuldür. İslam cemiyetinin yaşaması için de işte Peygamberimizin hayatı önde, nasıl çalıştılar.

O gün ok devriydi, sonra kale devri çıkmış, başlamışlar şehirlerin etrafına muntazam büyük kaleler kurup kendilerini muhafaza etmeye. O da geçmiş. Şimdi bugün gök devri. E bugün bu gök devrine hazırlanmak için çalışmak lazım değil mi? Lazım değil dersen, haydi bizde onlar gibi ümitsiz olalım, bir lokma ekmeğe bir hırkaya razı olalım da oturalım olur mu bu? Bu kölelikten başka bir işe yaramaz sonra. Köle olmaktan başka bir işe yaramaz.

Onun için “ilim” dediği vakitte Allahu Teâlâ Kur’ân-ı Azîmüşşân’da mücahedeyi emrediyor.

Mücahede ne ile olacak?

Cihad ne ile olur?

Hazırlanmakla oluyor.

Cihada hazırlanmadan cihad olur mu hiç?

Cihad, her günün devrine göre bir kudret kuvvet lazım. O kuvveti vaktiyle o insanların da hazırlaması lazımdır ki karşısındaki düşmana

karşı galebe çalsın. E bu her ilim lazım şu halde. Yalnız Kur'an ilmi bu mükâfatı verir ama her ilim de lazım. Top yapmak ilmi başka, tayyare yapmak ilmi başka, bomba yapmak ilmi başka, aylara gitmek ilmi başka. Ama bunların hepsinin ilmi Müslümanda olması lazım, başta da Kur'an olmak şartıyla. Kur'an 'sız olursa, eh işte gavurların yaptığı gibi olur.

b. Allah'a Yakın Üç Zümre

Şimdi bakınız, ikinci bir hadis yine buyuruyor;

ثَلَاثَةٌ يُحِبُّهُمْ اللَّهُ تَعَالَى وَيُضْحِكُ إِلَيْهِمْ وَيَسْتَبْشِرُ
بِهِمُ الَّذِي إِذَا انْكَشَفَتْ فِتْنَةٌ قَاتَلَ وَرَأَاهَا بِنَفْسِهِ لِلَّهِ
فِيمَا أَنْ يُقْتَلَ وَإِمَّا أَنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ وَيَكْفِيَهُ فَيَقُولُ:
انْظُرُوا إِلَى عَبْدِي هَذَا كَيْفَ صَبَرَ لِي بِنَفْسِهِ وَالَّذِي
لَهُ امْرَأَةٌ حَسَنَةٌ وَفِرَاشٌ لَيْنٌ حَسَنٌ فَيَقُومُ مِنَ اللَّيْلِ
فَيَقُولُ: يَذَرُ شَهْوَتَهُ فَيَذْكُرُنِي وَلَوْ شَاءَ رَقَدَ وَالَّذِي
إِذَا كَانَ فِي سَفَرٍ وَكَانَ مَعَهُ رَكْبٌ فَسَهَرُوا ثُمَّ هَجَعُوا
قَامَ مِنَ السَّحَرِ فِي سَرَّاءٍ وَضَرَّاءٍ

Selâsetün yuhibbuhümü'llâhu te'âlâ, ve yedhaku ileyhim, ve yestebşirü bihimü'llezî

ize'nkeşefet fietün kâtele ve raâhâ bi-nefsihi lillâhi, feimmâ en yuktele, ve immâ en yansurahu'llâhu ve yekfîyehu, feyekûlü: Unzurû ilâ abdî hâzâ keyfe sabera lî binefsihi, vellezî lehü'mraetün hasenetün ve firâşun leyyinün hasenün, feyekûmu mine'l-leyli, feyekûlü: Yezerü şehvetehu feyekürûnî, ve lev şâe rakade; vellezî izâ kâne fî seferin, ve kâne me'ahu rakbün, fesehirû sümme hece'û, kâme mine's-sehari fî serrâe ve darrâe.

Selâsetün. “Yine üç kimse var ki.” *Yuhib-buhümü'llâhu te'âlâ.* “Allahu Teâlâ seviyor.”

Allahu Teâlâ bunları, bu üç kişiyi seviyor. Sevdî mi yandı, yani bitti iş. Bir kere insan Allahu Teâlâ'nın sevgisine mazhar olduktan sonra ne bahtiyar insan demektir o.

Ve yedhaku ileyhim. “Ondan razı olur.” Razı olur Cenâb-ı Allah, ona rahmetle mukabele eder.

Ve yestebşirü bihim. “Onlar beşaretle karşılanır onlar.” Kim bu şimdi? Seviyor Allah, onlardan razı ve onlara çeşitli beşaretler var.

Ellezî ize'nkeşefet fietün. “Karşısına bir düşman cemaati geldi, düşman cemaatiyle karşılaşıyor.”

Yani o muharebe sırasında bir düşman müfrezesi, kıtası, ordusu neyse, bu adam tek başına karşılaştı.

Kâtele ve raâhâ bi nefsihi lillâhi. “Yalnız başına [Allah için savaşıyor.]” İşte ordunun ric’at [geri çekilme] halleri oluyor bu ric’at hallerinde mecburi bir şekilde gerideki kıtalarına iltihak etmek için geri çekiliyor. Geriye çekilirken de önde bir müdafaa hattı, düşman girmesin içeriye diyerekten aldatıcı bir kuvvet bırakılıyor. Bu adam orada yalnız başına düşmanı alıkoyuyor, ilerlemesine mani oluyor.

Kâtele ve raâhâ bi nefsihi lillâhi.

Yalnız başına. Yani burada ne kadar ders var ya! Yalnız başına korkma! Senin Allah’ın var. Ölüm bir kere gelir insana iki defa gelmez. Ölüm de mukadder olduğu dakikada gelir, mukadder olmadan ölüm yine gelmez. Dünya bir araya gelse vakit gelmedikçe insanın canını alamaz. Bu İslâm’ın bozulmaz kaidesi. Bu adam bu imanı ile beraber düşmana yalnız başına mukabele ediyor.

Feimmâ en yuktele. “Eh mukadderse katl olunur, orada şehit olur.”

Ve immâ en yansurahu’llâhu. “Veyahut Allah nusret verir bakarsın ki düşman burada

kuvvet vardır diye çekilir gider.” Allah yardım etsin.

Ve yekfiyehû. “Allah ona kifayet eder.”

Biliyorsunuz ki ilk muharebe Bedir’de başladı. Bedir’de başlayan muharebede Müslümanlar ancak 313 kişi kadar idi. Birçoğu da genç çocuklar. Düşman da çok fakat Allahu Teâlâ’nın nusrası iki defa meleklerine, iki parça melek, bir keresinde 3000, bir keresinde de 5000 tane meleği göndererekten Müslüman kıtasını, Müslüman kuvvetini takviye eyledi. Düşmanın gözüne çok göründü Müslümanlar. Orada o adam tektir ama Allahu Teâlâ’nın nusrasıyla orada bir sürü kalabalık görünür. Bakarsın ki ooo, düşman ürker kaçar. Bunların numuneleri çok görülmüştür, askerlerimizden çok da dinlemiştir.

Onun için Allah yardımcısıdır. Allah’ın yardımına güvenerekten tek de olsan düşmana karşı yılma ve korkma. Ama bugün biz Müslümanların halini görürsek acımdan başka çaremiz yok. O kadar korkak, o kadar ürkek, o kadar aciz bir haldeyiz ki!

Allah affetsin kusurlarımızı.

Feyekûlü. “Cenâb-ı Hak şimdi bak meleklerine karşı diyor.” *Unzurû ilâ abdî.* “Bakın ey

melekler řu benim kuluma bakın!” diyor. Tek başına 100 kişiye yahut 500 kişiye ferman okuyor herif! Almış bir mitralyöz üzerine gır gır gır gır atıyor orada.

Hâzâ keyfe sabera lî binefsihî. “Bak orada yalnız başına nasıl sabrediyor, ölecekmiş aklına gelmiyor!”

Yalnız başına Allahu Teâlâ’nın rızası için orada kendisini ve Müslüman kardeşlerini de müdafaa yapıyor. İnsan yalnız kendi için çalışmaz, tabii muharebe yapılırken ben kurtulayım diye yapmaz ki insan, cemaat kurtulsun geride. Müslümanlar kurtulsun, memleket kurtulsun, vatan kurtulsun diyerekten kendini feda etmek şeysi var. İşte bugünkü Arap kardeşlerin hali buna çok ters!

Şu Vietnam’ı Amerikalılar o kadar bombardıman ediyorlar, Amerika bombardımanları sayısız atıyor topu, bombayı veriyor. Topundan denizinden filan. Herifler mukabele ediyorlar yahu! Ediyor işte, kaç senelerden beri devam ediyor. Arap üç günde teslim oldu Yahudiye!

Ne bu?

İmansızlık, iman zafiyeti. Arap olmak fayda vermiyor yani. İman başka iş.

Unzurû ilâ abdî. Hâlâ da akılları başlarına gelip de dördü bir araya gelip de toplanamıyorlar, bu da ayrı bir dert yine! Bu da ayrı bir dert!

Hâzâ keyfe sabera lî binefsihi. Birincisi böyle düşmana karşı müdafaayı nefis için, müdafaayı vatan için, din için dövüşen adam. Çokluğa bakmıyor yani, karşımdaki kuvvet çok teslim olayım demiyor. Hâlbuki çoğu gördük mü bayrağı çekeriz hemen, “Teslim, teslim” deriz. Öyle değil, teslim olmuyor adam.

O harp işleri de ayrı bir iş.

Allah kusurlarımızı affetsin.

Öyle düşmana teslim olmak da kolay bir şey değil. Ama insanda iman zaafı olursa bakar ki “Olmayacak bir iş, teslim olayım gitsin!” der. Olmaz! Dövüşmek lazım, öldürülürsen şehit olursun. Kalırsan da Allah Teâlâ ganimetlerle ganî eder.

Vellezî lehü'mraetün hasenetün.

İkinci adam. Dedi ya, üçü kişiyi seviyor ya Cenâb-ı Hak. Birisi bu dövüşeni seviyor.

İkincisi de “Güzel bir hanımı var.” *İmraetün hasene.* Güzel bir hanımı var.

Ve firâşun leyyinün. “Güzel de yatağı var, yumuşak pamuk gibi.” *Ve firâşun leyyinün hasenün.* Yatak güzel, konforu yerinde.

Feyekûmu mine'l-leyli. “Gece vakit kalkıyor, yatağını bırakıyor, hanımını da bırakıyor kalkıyor.” *Feyekûlü: Yezerü şehvetehu.* “Bu arzularını terk ediyor.” Yani güzel yatağını bırakıyor, hanımını bırakıyor kalkıyor.

Feyezkürûnî. “Beni zikrediyor.”Buradaki zikirden [maksat,] namaz kılıyor, Kur'an okuyor, tesbih çekiyor.

Bu akşam Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'i rüyasında gören zât da belki otuzunu geçkin bir zâttır ama şimdi hafızlığa başlamış. Hafızlık okurken gece saat ikide kalkmış ders çalışacak, çalışmış bir parça yatmış, rüyayı yat-tıktan sonra görmüş. Hafızlığa çalışıyor, pek güzel şey tabii. O güzel şeyin karşılığında Resûlü Ekrem ile müşerref olmuş.

Allah cümlemize nasip etsin.

Görmek de kolay olmuyor, bir fedakârlığın mukabelesi oluyor görmek.

Suriye'de Kamışlı denilen bir memleket var, oranın hafızı imamı tanır bizi de geçen bayram tebriği yazmış. Bayram tebriğinde diyor ki:

“Ben 15 seneden beri Cenâb-ı Allah *celle ve ala*'dan Resûlullah'ı görmek için rica

ediyorum, istiyorum. Bir türlü buna muvaffak olamadım, yardım et de bana göreyim onu.”

Yâ Resûllallah!

Fedakârlık!

Vellezî lehü'mraetün hasenetün firâşun leyyinün hasenün. “Böyle güzel yatağı da var insanın.” *Feyekûmu mine'l-leyli feyekûlü: Yezerü şehvetehu.* “Cenâb-ı Hak diyor.” *Yezerü şehvetehu.* “Şehvetini terk ediyor.” *Feyez-kürûnî* “Allahu Teâlâ'yı zikrediyor.”

Ve lev şâe rakade. “İstese yatacak.” Uyu-yup yatağından çıkmaz, istese yatar. Fakat bu öyle yapmadı da o yatağı bıraktı kalktı ibadetle meşgul.

E bu da Cenâb-ı Hakk'ın sevdiği ve bunlara beşaretle tebşir ettiği kimseler oluyorlar.

Üçüncüsü,

Vellezî izâ kâne fî seferin. “Seferde, yolculuk halinde.” İster askerî sefer olsun ister kendi seferi olsun.

Ve kâne me'ahu rakbün. “Atı arabası da var.” *Fesehirû.* “Gece oldu yürüyorlar yürüyüşe devam ediyorlar.” *Sümme hece'û.* “Sonra bir vakit geldi de istirahat için uykuya yattılar.”

Kâme mine's-seheri fî serrâe ve darrâe.

“Bu adam rahatlık halinde olsun zorluk halinde de olsun gece ibadete kalkar.” Seher vakti ki gün doğmak değil de, hani sabah vakti olmadan evvelki vakit. Yani seher vakti, oruç tutmaya kalktığımız vakit, onun bittiği saat, ondan sonra yemek caiz olmuyor artık. Seher ondan sonra başlıyor. O vakitte kalkıyor, ilk vakitte Cenâb-ı Hakk’a karşı zikrullah ediyor, ibadet ediyor, taat ediyor, ne yapıyorsa yapıyor. Ama bunu mutlaka rahatlık halinde değil. Rahat olur insan, ötekinin yeri var, yatağı var herkes gibi yatıyor. Ama bu *darrâ*, sıkıntı halinde de bunu bırakmıyor. Evi yok, yeri yok, sıkıntı meşakkat içerisinde fakat gecenin seher vaktinde kalkıp Cenâb-ı Hakk’a ibadetinden kendisini alıkoyan bir şey yok.

Hazreti Ebu'd-Derdâ'nın [rivayeti] bu.

Allah kusurlarımızı affetsin de bu bahtiyarlar arasına bizleri de kabul etsin.

Bunları söylemek de kolay dinlemek de kolay ama yapmak Allah Teâlâ'nın lütfuna bağlı. İnşallah Cenâb-ı Hak hepimize lütfetsin de hiç olmazsa Müslümanlar, her gece kalkmak ayrı bir bahtiyarlık, fakat ara sıra insan azmedip de

[gece kalkması lazım.] erken yatmak muhakkak lazım.

Mesela bizim talebelerimiz alışır akşamdan çalışalım diyerekten, gecenin yarısına kadar okurlar. Çalışır, dersleri var şunu yaparlar bunu yaparlar, sabahın seher vaktinde uykuya dalıyor. Vücut istirahat yapacak, kalkamaz. Ezan kulağının dibinde okunur fakat bir türlü uyanamaz, kalkamaz. Sürüklesen bacağından belki haberi olmaz. Gaflet insanı bu kadar basar. Binâenaleyh erken vakitte yat, sabahın erken vaktinde kalk, hem ibadet et hem dersine çalış. Zihinler daha açık olur o zaman.

Buna mukabil şimdi:

ثَلَاثَةٌ قَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَنَّةَ: مُدْمِنُ الْخَمْرِ
وَالْعَاقُّ وَالِدَيُّوْتُ الَّذِي يُقْرِئُ فِي أَهْلِهِ الْخُبْثَ

Selâsetün kad harremallâhu aleyhimü'l-cennete: Müdminü'l-hamri, ve'l-âkku, ve'd-deyyûsü'llezî yukirru fî ehlihi'l-hubse.

Selâsetün kad harremallâhu aleyhimü'l-cennete. “Üç kişiye de Cenâb-ı Hak cennetini haram kıldı.”

Birisi:

Müdminü'l-hamri. “İçki içiyor.”

Burada şarap, hamr diyor ama bütün içkiler buna dahil. Hangi içki olursa olsun, değil mi ki sarhoş ediyor seni! Sarhoş eden her içki ona dahil olmak üzere, bir.

İkinci:

Ve'd-deyyûsü. “Deyyus dediğimiz adam.” Deyyus dediğimiz adam. Türkçeleşmiş bir kelimedir. İzahına lüzum yok.

Yukirru fî ehlihi'l-hubse. Ha *âkku* kaldı. *Ve'l-âkku.* İkincisi *âkku* denilen insan. *Âkku*, anneye ve babaya âsî olan insan. Ana baba sözünü dinlemeyen insan. Anneye babaya isyan eden insanın adına ‘âkk tabir olunuyor. Binâenaleyh, cennete girmeye, cennete girerek kendilerine haram oluyor. Cennete haram oluyor. Cennete girmeyecek onlar.

Kimmiş?

Birisi içkiyi içen, içkiyi içen. İkincisi de ana babaya âsî olan. İçkiyi içen ve ana babaya âsî olan bir yerde tutuluyor. Üçüncüsü de deyyus. Deyyus diyorlar ki, bizim deyyus dediğimiz. Adam ki:

Yukirru fî ehlihi'l-hubse. Ehinden gerek hanımından, gerek kardeşinden, gerek akraba-u taallukatından birisinin kötülüklerini biliyor ve ona razı oluyor. Ses çıkaramıyor.

Allah muhafaza buyursun.

Bugün duyduğum bilgiye göre, Amerika da bugün önde giden bir bilgili adam, içkinin bizde zerresi haram deniyor ya, damlası haram deniyor ya ama bunun azına razı oluyorlardı. Azı zarar etmez diyorlardı. Şimdi Amerikalılar karar vermişler ki azıda zarar veriyor. Ne kadar az olursa olsun azıda zarar veriyor.

Bir vakit bizi kursa tabi tuttular doktorlar. Orada bir de doktorun birisi de içki hakkını bize malumat veriyordu. İçki hakkını malumat veren doktorun sözleri hatırımda kaldı. Mesela bir kadeh denilen şey, bugün bir kadeh içer, zarar etmez diyor. Onu söylüyor. Ama yarın bu bir kadeh ona kifayet etmez, onu iki yapar diyor. Yarın bu iki de kifayet etmez, üç yapar diyor. Alışır vücut diyor. Hani bir aspirin içiyorsun, yetmiyor. Vücut alışmış diyorlar. Bundan sonra üç, beş versen tesir etmiyor artık. Alışıyor diyor. Bu doktor da öyle dedi. Bir içer, sana yetmez, iki, üç, dört derken, olur ayyaş dedi. Olur ayyaş. Yani demek ki onun katrası haram, sebebi var. Katrası bir şey yapmaz. Fakat alıştıırır, seni ayyaş yapar insanı. Ondan sonra bırakamazsın. Şişe cebinde gezer. Allah muhafaza etsin.

Demek ki, bunlar Allahu Teâlâ'nın sevmediği şeyler olduğu için Cenâb-ı Hak bunlara devam edenleri de cennetine haram kılmış. Şair şurda şöyle demiş. Evet, bu içki, validenin altı olan, bir de deyyus olan insanlar. Bunların haramlığını kabul ederekten, haram olduklarını bilerekten, haram olduklarını kabul ederekten, yapıyorlarsa bu işi, inanıyor haramdır bu, diyor. Ama irtikâp ediyor. Bu, cehennemde yandıktan sonra gene cennete girer diyor, tövbe-kâr olarak bir şekilde. Fakat bir de neymiş adam o da dedi mi o zaman ebediyen kâfirlerle beraber cehennemde kalır diyor. Allah muhafaza.

Diğer günahların hepsi de böyledir. Helalı, haram, haramı helal itikat etmek küfrü mucip derler ya. Yine bir selâsun.

Selâsûn. Selâsûne s harfi yani.

ثَلَاثُونَ خِلَافَةً نُبُوءَةٍ وَثَلَاثُونَ خِلَافَةً وَمُلْكٌ وَثَلَاثُونَ
تَجَبُّرٌ وَلَا خَيْرَ فِيمَا وَرَاءَ ذَلِكَ

Selâsûne hilâfetü nübüvvetin, ve selâsûne hilâfetün ve mülkün, ve selâsûne tecebbürun. Ve la hayra fîmâ verâe zâlike.

Şimdi Cenâb-ı Peygamber mucize Peygamberi. Hilafet, nübüvvet hilafeti otuz senedir.

30 sene Hz. Ali Efendi'de tamam oldu. Hz. Ali Efendi'nin şehadetiyle otuz sene tamam oldu, bitti. Bundan sonra Muaviye ve Yezîd devirleri geçti. Onlar hilafetle melikliği birleştirdiler. Sonra o otuz da geçti. Bundan sonra Cebabire devri geçti. Zalimlerin eline geçti idare. *Ve la hayra fîmâ verâe zâlike*. Bundan sonrasında hayır yok artık.

ثَلَاثُونَ آيَةً سُورَةُ الْمُلْكِ تَمْنَعُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ
وَتُسَمَّى فِي التَّوْرَةِ الْمَانِعَةِ

Selâsûne âyeten sûratü'l-mülki temneu min azâbi'l-kabri, ve tüsemmâ fi't-tevrâti'l-mâniati.

Revaihu Deylemîyyu an Ebi Hüreyre.

Bak burada çok güzel bir teşrifat daha var. Sure-i Mülk, Tebâreke dediğimiz, tebârekellezi biyedihil mülk diye okuduğumuz sûre. Bu surenin fadâili, her surenin ayrı ayrı fadaili var. Şimdi bu sure 30 ayettir.

Selâsûne âyeten. 30 âyet olmakla beraber, bunu okuyan kimse, *temneu min azâbi'l-kabri, temneu min azâbi'l-kabri*. Azâb-ı kabir den men olunur. Azâb-ı kabir çekmez bu adam. Şimdi en korkulu günlerin ilki de, o kabre girdiği günün azaplarıdır. En büyük azap. Hâlbuki

Tebâreke Sûresi'ne devam eden insanı Cenâb-ı Hakk kabir azaplarından muhafaza ediyor. Allah muhafaza etsin.

Hepinize hidayetler nasip etsin. Bunlar ezberlenirse çok bir şey değildir. Çok zor bir şey değildir. Yâsin, Tebareke, Amme, Sure-i Fetih, Sure-i Duhan. Bunlar kısa sürelerdir. Bunlar pek zor olsa bir ay içerisinde, bir sene içerisinde hepsi ezberlenir bunlar yani. Bir sene içerisinde. Zorlanırsa insan Yâsin'i de ezberler, Tebareke'yi de ezberler, Amme'yi de ezberler. Hepsini ezberler. Ondan sonra devamlı kalır artık. Ama bunu ayırmak ve yapmak çokta değil. Geceleri insanın yarım saat, bir saatini ayırsa yine kâfidir yani. Geceleri yarım saat, bir saat, Kur'an'ı ile meşgul olsun, bir satır, bir satır ezberlesen, 80 âyetli Yasin, 80 günde, günde bir satır ezberlemek şartıyla. 3 ayda bile muhakkak olur bunlar. Yani yüzünden okumanın fazileti vardır amma ezberi almanın da ayrı bir fazileti vardır.

Ezber aziz kardeşim. İçerde, içerimizde bir teyp vardır. Bu içerimizde tatlı bir teyp vardır. Yarın ki kıyamet günü hesabının kolaylığı var. Herkesin bu teybi boynuna asılacak. İkra kitabek diyecekler. Bu dünyada yaptığın bütün

harekât bu teypte hazır önünde. Teypte hazır. O da başladı mı söylemeye, durduramayacaksın artık. Durduramayacaksın. Onun için hesap gayet kolay olacaktır kıyamet gününde. Çok olacak ama haline göre insanların, Kur'an-ı Azîmuşşan'ı onun için ezberle. Sabahleyin Yâsin'ini unutma. Öğlen üstü Feth'i unutma. İkinci de Ammeyi unutma. Akşam da Tebareke'yi unutma. Yatsıda da efendim sure-i Vâkıa' yı unutma. Hem dünya sıkıntısı çekmezsin. Sure-i Vâkıa'ya devam insan Allah onun rızkını böyle yağdırır, sağından solundan. Gelir rızkın. Etraftan nasıl gelirse gelir. Buraya sen karışma. Yalnız sen Allah rızası için okuyucu ol. Demek ki otuz âyet olduğu halde azabımızı men ediyorlar, koruyorlar. Allah muhafaza etsin cümlemizi. Şimdi şu sekizi de okuyalım.

c. Allah Katında Sevilmeyen İnsanlar

ثَمَانِيَةٌ أَبْغَضُ خَلِيقَةَ اللَّهِ إِلَيْهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ:
الْمُسْتَكْبِرُونَ وَهُمْ الْكَذَّابُونَ وَالْخَيَالُونَ وَهُمْ
الْمُسْتَكْبِرُونَ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الْبَغْضَاءَ لِإِخْوَانِهِمْ
فِي صُدُورِهِمْ فَإِذَا لَقَوْهُمْ تَخَلَّقُوا لَهُمْ وَالَّذِينَ إِذَا
دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ كَانُوا بَطَاءً وَإِذَا دُعُوا إِلَى
الشَّيْطَانِ وَأَمْرِهِ كَانُوا سِرَاعًا وَالَّذِينَ لَا يُشْرِفُ لَهُمْ
طَمَعٌ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا اسْتَحْلَوْهُ بِأَيْمَانِهِمْ وَإِنْ لَمْ يَكُنْ
لَهُمْ بِذَلِكَ حَقٌّ وَالْمَشَّائُونَ بِالنَّمِيمَةِ وَالْمُفَرِّقُونَ
بَيْنَ الْأَحْبَةِ وَالْبَاغُونَ الْبُرَاءَ الدَّخَصَةَ أُولَئِكَ
يَقْذَرُهُمُ الرَّحْمَنُ عَزَّ وَجَلَّ

*Semâniyetün ebğadu halikatillâhi ileyhi
yevme'l-kıyameti: es-sekkârûne ve hümü'l-
kezzâbûne; ve'l-hayyâlûne ve hümü'l-müstek-
birûne; vellezîne yeknizûne'l-beğdâe li ihvâni-
him fî sudûrihim, fe izâ lekûhüm hehallekû le-
hüm; vellezîne izâ dü'û ilallâhi ve rasûlihî
kânû bitâen, ve izâ dü'û ile's-şeytâni ve emrihî
kânû sirâ'an; vellezîne lâ yüşrifu lehüm*

tame'un mine'd-dünyâ illâ istehallûhü bi ey-mânihim, ve in lem yekün lehüm bi zâlike hak-kun, ve'l-meşşâûne bi'n-nemîmeti, ve'l-mü-ferrikûne beyne'l-ehibbeti, ve'l-bâğûne'l-bürâe'd-dehasate. Üläike yekzeruhümü'r-rahmânu azze ve celle.

Semâniyetün, sekiz tane. Kimse vardır ki, *Semâniyetün ebğadu halikatillâhi ileyhi yevme'l-kıyameti*. Allah'a en sevilmeyen insanlardır bunlar. Bu sekiz kimse Allahu Teâlâ'nın sevmediği, sevilmeyen insanlar. *Yevme'l-kıyameti*. Kıyamet gününde bu sekiz insan sevilme-yecek.

Birincisi, *es-sekkârûne*. *Es-sekkârûne* denilen insanlar ki ve *hümü'l-kezzâbûne*. Yalancılıkla vakit geçiriyor dünyada. Yalancılığı kendisine sanat edinmiş ve yalancılıkla böyle do-laptan işi gücü yalancılık ve haksızlık yani. Bun-lar Allahu Teâlânın sevmediği insanların birin-cisi.

İkincisi, *ve'l-hayyâlûne*. Muhtâlûn demek. *Ve hüümü'l-müstekbirûne*. Kibirli insanlar, mağrur insanları da Allahu Teâlâ sevmez. İkinci sevilmeyen insan, *ebğadu halikatullah*, Cenâb-ı Hakk'ın buğz olunan kullarından birisi. İkincisi de bu mütekebbir insanlar.

Üçüncüsü, *vellezîne yeknizûne'l-bağdâe li ihvânihim fî sudûrihim*. Bir insan daha var ki, Müslümanlara içinde kin besliyor. Müslümanlara karşı içinden kini var. Bu kini saklıyor. Altınları sakladıkları gibi *yeknizune'z-zehebe ve'l fiddate*, var ya, altınları saklıyor ya, bu da içlerinde Müslümanlara karşı buğz besliyor. Fırsat buldukça Müslümanları haşlamağa ve onlara çeşitli zarar yapmağa çalışan insanlar.

Binâenaleyh, *fe izâ lekûhüm*. Siz bu içlerinde Müslümanlara karşı buğz besleyen insanlara karşı rast geldiğiniz vakitte? *Tehallekû lehüm*. Siz de onlar gibi öyle, tekebbür edip büyüyünüz. Onlara karşı siz de içinizde buğz besleyiniz yani. Bu Müslümanlık da size karşı buğz besleyen insanlara rast gelince, onlara karşı ufalmayın, küçülmeyin. Siz de onlara karşı kendinizi gösterin, varlığınızı gösterin demek.

Vellezîne izâ dü'û ilallâhi ve rasûlihî kânû bitâen. Birisi de, bu sevilmeyenlerin birisi de, en birisi şimdi Ezan-ı Muhammediyeler okuması. *Dü'û ilallâhi ve rasûlihî*. Allah'a ve Resûlüne davet olacak. İster vaizler tarafından, ister müezzinler tarafından davet olmaya çağırıyor. *Kanû bidâe* , zoruna gidiyor yani. İstemeyerek. Zoru zoruna. Gitmesem işte şunu

derler, bunu derler. Korkarak, utanarak, kimisi korkmaktan, kimisi utanmaktan öyle gidiyor. Aşka iştahı yok.

Ezan okunduktan sonra abdest almaya kalkıyor. İşte namaz bitiyor, o camiye giriyor. Bazen zaruretler olur ama her zaman bunu böyle yaparsan bu *bita*'a denilen ağır davranmanın tembelliği, iktizası alameti oluyor.

Ve izâ dü'û ile's-şeytâni ve emrihî kânû sirâ'an. Fakat şeytanın davetlerine ki kötü ve günah yerlerindeydi. Kötü ve günah yerlerine gidelim denildi miydi, herkesten önce koşuyor. Kötü ve günah yerlerine herkesten önce, süratle gidiyor oraya. Bu da Allahu Teâlâ'nın sevmediği insanlar arasında.

Vellezîne lâ yüşrifu lehüm tame'un mine'd-dünyâ illâ'stehallûhü bi eymanihim. *Ve in lem yekün lehüm bi zâlike hakkun.* Birisi de dünya menfaatlerinden bir menfaat kendisine geliyor. Bunu elde etmek için yalanı, yemini hemen bastırıyor ki bu bizim hakkımızdır diyerekten yemin yapıyor. Ve ona sahip çıkıyor. Nasıl yapıyorsa yapıyor. Ama onda hakkı yok yani. Hakkı olmadığı halde yemin ile o mala sahip olmaya çalışan insan. Yemin ile o mala

sahip olmaya çalışan insan ki bu daha makbul insanlardan değil.

Öyle ya, bazen bol sebepler oluyor işte. Şimdi onun bir hikayesini dinledim, aklıma geldi. İsa aleyhisselam geçiyor bir yerden, bakmış bir altın yığını var. Geçmiş gitmiş. Dönüşte yine yolu uğramış oraya, bakmış, yığın orada öyle duruyor olduğu gibi. Ama üç kişi var başında, üçü de ölmüş. Üçü de ölmüş. Bu üç kişi uyanarak gelmişler İsa aleyhisselam'dan sonra. Demişler ki bunu bölüşelim. Üçe taksim edelim. Biri senin, biri senin, biri benim. İyi, razı olmuşlar. Bölüşelim demişler. Ama demişler, karnımız da acıktı. Sen şehre git, biraz ekmek, peynir, yemek al, gel. Sonra malları buradan alır gideriz. Peki, adamın birisi gitmiş kasabaya. Ekmek, peynir alacak. Bunlar demişler ki bunu üçe böleceğimize ikiye bölelim. Bu ikimizin hakkı olsun. Onu gelince öldürüverelim. Şimdi öteki açık gözde demiş ki ya bu ikisine bu malı ben ne kaptıracağım demiş. Ekmeğin içrisine zehir koymuş. Onlar ayrı geberirler demiş. Ben de bu mala sahip olurum demiş. Gelince çullanmışlar bu adamın üzerine. Onu da haklamışlar. Hadi şöyle ekmekleri yiyelim demişler. Ondan sonra da alıp gidelim demişler.

Ekmekleri yiyince ikisi de orada zehirlenip kalmış. Yine para ortada kalmış. Şimdi tamah bu. Bu öyle bir tamah ki şimdi haksız olduğu başka bir mesele. Fakat buna göre çok misaller var. Bazı insanlar bedavadan bir hak sahibi olmak isterler, mal sahibi olmak isterler. Kiminin bini bir paraya artık ona sahip olacağım derken Allah muhafaza etsin. Bunlar da güzel şeyler değil. Bir dünya fani dünya. Kimseye kalmamış. Bak herif bin sene yaşamış, en nihayet mezar taşının içerisine gömülmüş buraya.

Bugün insanlar ölümü düşünmeleri lazım. Ölüm en birinci dersler insanlara. Ölümü düşüneneceksin. Yalnız ölümü düşünmek kâfi değil. Senden evvel gidenleri de hesaba kat. Gidenleri bir gözünün önünden geçir. Git mezarlığa bak orada ne babayiğitler insanlar, ne pehlivanlar, ne varlıklı insanlar, hepsi bugün yok olmuşlar. Kemikleri bile kalmamış orada. Bizim de akıbetimiz bu olacak değil mi ya? Bunun için insanın bu fani dünyada böyle boğuşmalara ve Allah'ın razı olmadığı yollarda yaşamasına ne lüzum var yani?

Birisi de *ve'l-meşşâûne bi'n-nemîmeti*. Laf getirip götürüyor iki tarafa. Laf getirip götürüyor. Doğrusunu götürmesi de yasaktır yani.

Doğruyu da olduğu gibi söylesen o da yasaktır. Laf getirip götürme. Hâlbuki bunu söyleyenler biraz ilave yaparlar, üstüne eklemeler yaparlar. Bu hiç caiz değil, iki.

Birisi de *ve'l-müferrikûne beyne'l-ehibbeti*. Dost aralarını açanlar. Dost aralarını açanlar, Allah'ın sevmediği kullarının arasına giriyor. Onun için insanlar birbirleriyle, bak yalanın hiç cevazı yok iken, yalanın hiç cevazı yok iken, iki kardeşi barıştırmak için orada bir yalana müsaade etmişler. Demedi kardeşim, dedi o ona ama sen demedi diyeceksin. Demedi öyle, öyle demedi. Böyle dedi diyerekten bir yalan söylersin. Onların arasını bulursan o da bir sevap olmuş. O yalanla sevap kazanıyorsun ya.

Niçin?

Müslümanları birleştirmek lazım. Ayırmak lazım değil. Ayrılık lazım değil. Birlik lazım. Çünkü her nimet birlikten doğuyor. Her felaket de ayrılıktan doğuyor. İki kişi ayrı, ne olacak? Bin kişinin içerisinde iki kişi ayrılır mı? Yok, öyle değil. Yüz bin kişinin içerisinde iki kişinin ayrılması yine bir felaket.

Ve'l-müferrikûne beyne'l-ehibbeti. Dostların arasındaki ayrılık.

Birisi de, *ve'l-bâğûne'l-bürâe'r-dehasate* da var. Birisi de, iyi adamlara leke sürmek. Ve onları günaha, günah işler hale sevk etmeye çalışmak. İyi adam, beri yani, bütün fenalıklardan beri, fakat iftiracılar iftira ediyorlar ki bu böyledir, şöyledir, şöyle olmuştur, böyle olmuştur.

Hilelerle de onlara kötülük yollarını, kötülük yollarına sevk etmeye çalışıyor. Bu gibi insanlar, *ülaike yekzeruhumu'r-rahmanu*. Azze ve Celle. Allahu Teâlâ, bu gibi insanların yaptıkları hareketlerden hiç memnun değil.

Bir tanecik daha.

ثَمَنُ الْكَلْبِ خَبِيثٌ وَمَهْرُ الْبَغِيِّ خَبِيثٌ وَكَسْبُ
الْحَجَّامِ خَبِيثٌ

Semenü'l-kelbi habîsün, ve mehru'l-beğiyi habîsün, ve kesbü'l-haccâmi habîsün.

Semenü'l-kelbi habîsün. Semenü'l-kelbi, köpek satmak, köpek parası almak, habîsün haramdır, mekruhtur, gayri kabihtir.

İki, bize göre mekruh, İmâm-ı Şafîî'ye göre haram. Köpek satılmaz, köpek parası alınmaz. Ben köpeğin kendisini de sevmem. O av köpekleri var, çoban köpekleri var. Artık onların satış

şeylerini bilmiyoruz. Fakat buradaki tabir, te-
berrüken habîsün demiş.

Ve mehru'l-beğiyi habîsün. Zanilerin,
zina eden kadın, erkek, onların kazandığı para-
lar da haramdır. Habîs, haramdır.

Ve kesbü'l-haccâmi habîsün. Hacamatçı-
ların parası da haramdır. Demiş ama, burada
bir şey geçiyor. Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi
ve sellem hacamat oldu ve hacamatçıya para
verdi. Haram olsaydı vermezdi diyerek buna da
bir şerh koymuşlar.

ثَمَنُ الْقَيْنَةِ سُحْتُ وَغِنَاؤُهَا حَرَامٌ وَالنَّظَرُ إِلَيْهَا
حَرَامٌ وَثَمْنُهَا مِثْلُ ثَمَنِ الْكَلْبِ وَثَمَنُ الْكَلْبِ
سُحْتُ وَمَنْ نَبَتَ لَحْمُهُ عَلَى السُّحْتِ فَالنَّارُ أُولَى

بِه

*Semenü'l-kayneti sühtün, ve ğinâühâ
harâmün, ve'n-nezaru ileyhâ harâmün, ve se-
menühâ mislü semeni'l-kelbi, ve semenü'l-
kelbi sühtün; ve men nebete lehmühû ale's-
sühti fe'n-nâru evlâ bihî.*

Semenü'l-kayneti sühtün. Şarkıcıların ka-
zandıkları paralar da haram. Bu şarkıcıların
parası haramdır deyince bu çok da uzun bir

yol. Uzun bunun şeysi, tabiri. Binâenaleyh hanendeliğe özenmek doğru bir şey değil ha. Okuyacaksan Kur'an'ı Allah için oku.

Ses, müziklik yapıp da hanendeliğe kendine, insanlara celp edeceğim diye uğraşmak haram paralara girer.

Semenü'l-kaynet, ve ğinâühâ harâmün. Bizde teganni etmeleri yok mu ya, perde yapmaları. Bu da haramdır. Dinlemesi de haram. Bunları söylemek, söyleyen de haramdır, dinleyenin ki de haramdır.

Ve'n-nezaru ileyhâ harâmün. Bunların yüzüne bakmak da haramdır. Allah affetsin bizi.

Ve semenüha mislü semenil kelb. Köpeğin parası nasılsa bunların parası da öyledir.

Ve semenü'l-kelbi sühtün. Köpeğin parası haramdır.

Ve men nebete lehmühû ale's-sühti. Kimin ki beslendiği et haramdandır.

Fe'n-naru evla bihi. Sen ne yaparsan yap Ona ateş muhakkaktır. Cehennemde yanar yani.

ثَمَنُ الْجَنَّةِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Semenü'l-cenneti lâ ilâhe illellâhu.

Yine buyurdu. *Semenü'l-cenneti lâ ilâhe illallâhu.*

Cennetin parası, cennetin parayla alma imkânı yok. Cenneti teşvik dolayısıyla, cennetin parası, Lâ ilâhe illallâh Muhammeden Resûlullah. Onu ne kadar çok söylersen, o kadar çok para vermiş oluyorsun, o kadar çok yer alıyorsun yani.

Semenü'l-cenneti lâ ilâhe illallâhu. Tasdik ile beraber, yalnız dille söylemek değil. Aynı zamanda tasdik olarak da inanarak da bunu denemek Cennet'in parasıdır.

Yine buyurmuş:

ثَمَنُ الْجَنَّةِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَثَمَنُ النِّعْمَةِ الْحَمْدُ لِلَّهِ

Semenü'l-cenneti lâ ilâhe illellâhu, ve semenü'n-ni'meti el-hamdülillâhi.

Onun için yemek yerken, baştan Bismillâhirrahmânirrahîm, arkasından da Elhamdülillah demek, bu nimetin şükrü oluyor. Bu nimetin şükrü oluyor, hakkı verilmiş oluyor. Eğer bunu yapmayan insan bundan mahrum kalmış olur.

ثَمَنُ الْحَرِيسَةِ حَرَامٌ وَأَكْلُهَا حَرَامٌ

Semenü'l-harîseti harâmün, ve eklühâ harâmün.

Bu malum, çalınan şey. Çalınan şeyler zaten haramdır yani. Onun parasını yemişler. Mesela koyun çalmış, satmış, parasını yiyor. Koyunu yemiyorum diyor. Çaldığını yemiyor ama parasını yiyor. Çaldığı da haramdır, satıp da aldığı para o da haramdır.

ثِنْتَانِ لَا تُرَدَّانِ: الدُّعَاءُ عِنْدَ النَّدَاءِ وَعِنْدَ الْبَأْسِ
حِينَ يُلْحِمُ بَعْضُهُمْ بَعْضًا

Sintâni lâ turaddâni: ed-dü'âü 'inde'n-nidâi, ve inde'l-be'si hîne yülhimü ba'zuhüm ba'dan.

Sintâni lâ turaddâni İki şey var, geri çevrilmiyor bu işin. İki tane şey, geri çevrilmiyor. Yani davetan.

İki dua, reddolunmuyor. İki dua, reddolunmuyor.

Ed-dü'âü 'inde'n-nidâi. Birisi Ezan-ı Muhammediye okunurken dua. Ne kadar sıkılırsa-nız sıkılınız. Sabah ezanlarını dinleyiniz, kalkın sabahın namazında.

O zaman ellerinizi açınız, duası var ama içinizden gelen bir dua ile de Peygamberimizin öğrettiği bir dua var. Bu duayı okursanız daha

efdal ama ben de hatırımda yok bir dua. Yalnız ellerinizi kaldırır da böyle:

“Ya Rabbi! Bu ezan-ı Muhammedi hürmetine benim şu sıkıntımı defet ve benim şu zaruretlerimi gider, bana şunları da ihsan et” diye dua et. İndi İlahi’ye de katiyen çevirmez. Bir.

Ve ikincisi, *indel mevt*. Muharebe oluyor. İki taraf birbirine girmiş. Allah Allah sedaları ortalığı velveleye veriyor. O zaman da Cenâb-ı Hakk’a ne istersen can gidiyor, artık can gözünü görmüyor yani. O zaman da Allahu Teâlâ’dan ne istersen o da reddolunmuyor. *Yulhimu ba’duhum ba’dan*. Sehl İbn S’ad hazretlerinden.

Allah cümlemizi affetsin.

Tevfikat-ı samedâniyesine mazhar eylesin. Evamir-i ilahiye ve Sünnet-i Sünniye’ye elden geldiği kadar gayretle, haaa bizim bir derdimiz var. Onu unutmuştum.

Kardeşi görünce aklıma geldi. Bizim Hilmi Bey kardeşimiz.Vehhabilik hakkında ve birçok şeyler hakkında güzel güzel eserler yazıp dağıtmaktadır.

Hakikaten dűřmanların, deminki derse de uygundur. Dűřmanlara karřı, dűřmanın sila-hıyla mukabele etmek lazım.

Vehhâbîlik denilen bir mezhep var řimdi mesela. Bu sűnneti seniyyeye itibar etmezler. Peygamberimize karřı da řeyleri zayıftır. Hűrmetleri zayıftır.

Ve buna karşı bir takım yanlış bir akideleri de vardır. Onların yanlış akidelerini bilebilmek için bir eser hazırlamışlar ve bu kardeşler de getirmişler, bize takdim ediyorlar.

Arzu eden kardeřler bunlardan istifade edebilirler.

Mehmet Zahid KOTKU
İskenderpařa Camii

[Bűtűn Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulařmak için tıklayınız.](#)

